

พระเจ้าตาเขียว ตอนที่ 1

การที่เราได้เกิดมาเป็นมนุษย์ สิ่งที่ถูกพันธหรือเกี่ยวพันกับเราอย่างเห็น ได้ชัดมีอยู่ 2 ประการ ประการ หนึ่ง ก็คือ**ความสมหวัง** ประการที่สอง ก็คือ **ความผิดหวัง** ทั้งความสมหวังและความผิดหวังจะถูกพันกับชีวิตมนุษย์ตั้งแต่เกิด ไปจนถึงแก่เฒ่าแล้วก็ตายไปตามกฎของธรรมชาติ คือ **ความเป็นทุกข์ และ ความที่ไม่มีอะไรเป็นแก่นสารสาระ** หรือจะเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ความที่ไม่มีตัวตน ที่แท้จริงของมันคนเราไม่ ยากดีมีเงิน คนชั้นต่ำหรือคนชั้นสูง ก็ตกอยู่ภายใต้อำนาจ ของความเป็นทุกข์ ความไม่เที่ยง และความไม่มีตัวตน

สมเด็จพระบรมศาสดาได้อุบัติขึ้น พระองค์ได้ทรงมองเห็น “**สังขธรรม**” ข้อนี้ทำให้พระพุทธองค์ทรงทราบว่า “**ธรรม**” หรือ “**ธรรมชาติ**” มันมีมาก่อน ที่พระพุทธองค์ตรัสรู้หรือมองเห็นธรรม พระพุทธองค์เพียง “**หยางของที่คว่ำอยู่**” นำมาเปิดเผยให้ชาวโลกได้ทราบ เพื่อมิให้ชาวโลกได้ยึดมั่นในสิ่งที่ไร้แก่นสาร สาระในสิ่งที่ไม่จีรังยั่งยืน

แม้แต่สิ่งที่เรียกว่า “ความสมหวัง” หรือกำลังประสบกับสิ่งที่เรารักหรือพอใจ ดังคำของครูบาอาจารย์ได้พร่ำสอนว่า “จงอย่าร่ำเร่ไปเลย จงอย่าเพลิดเพลินไปเลย โลกนี้กำลังลู่กลิ้งอยู่เป็นนิจ เราท่านทั้งหลาย กำลังถูกความมืดทอหุ้มอยู่ จึงควรแสวงหาธรรมเป็นที่พึ่งกันเกิดเพราะทางชีวิตที่เรา กำลังเดินท่องเที่ยวไปมา กันอยู่ หรือเวียนว่ายตายเกิดก็มากด้วยอันตรายนานัปการ จุดหมายปลายทางของชีวิต จะเป็นอย่างไรก็ไม่มีใครทราบได้”

ส่วน “**ความผิดหวัง**” ก็หาได้เป็นของจีรังยั่งยืน เมื่อเรากำลังประสบกับสิ่ง ที่เรารักหรือไม่พอใจ ก็ย่อมจะเกิดความทุกข์ ความไม่สบายกาย ไม่สบายใจ ครูบาอาจารย์ท่านก็พร่ำสอนเราว่า “ความผิดหวัง เหมือนกับพยับแดด มันเกิดขึ้นแล้ว ตั้งอยู่ แล้วมันก็ดับไป ความทุกข์กับความผิดหวังเป็นของคู่กัน โดยเฉพาะมันจะอยู่ กับจิตกับใจของคนเราเสียด้วย”

ด้วยเหตุนี้ มนุษย์จึงมี “**ความสมหวัง**” และ “**ความผิดหวัง**” อยู่ในจิตใจ ตลอดเวลา ไม่อาจที่จะถอดถอนความยึดมั่นถือมั่นสิ่งเหล่านี้ออกไปจากจิตใจได้ **ธรรม** หรือ **ธรรมชาติ** ไม่อาจที่จะเล็ดลอดเข้าไปซึมซับจิตใจให้เกิดความสว่างไสวได้ มนุษย์จึงถูก **กิเลส กรรม วิบาก** บันทอนชีวิตให้ชีวิตหม่นไป หม่นไปเป็นวัฏฏสงสาร อันยาวนานหาที่สิ้นสุดไม่ได้

ในสมัยที่พระพุทธองค์ทรงตรัสรู้ใหม่ๆ ทรงท้อพระทัยในการที่จะประกาศ พระศาสนาเพราะธรรมที่พระพุทธองค์ทรงตรัสรู้นั้น “**ยาก**” เกินกว่าที่วิสัยมนุษย์ ปุถุชนจะเข้าใจได้ เพราะมนุษย์ได้ถูกความโลภ ความโกรธ ความหลง ราคะตัณหา ความมืดมนอนธกาลทอหุ้มไว้ไม่สามารถที่จะถอดความยึดมั่นถือมั่น ความเห็นผิด หรือเห็นธรรมของพระพุทธองค์ที่ทรงอยู่ฝ่ายตรงข้ามกับสิ่งเหล่านี้ ในครั้งนั้น ท้าวมหาพรหมก็ได้มาทูลอาราธนาแล้วทูลถวายความเห็นว่

“อันธรรมดา ผู้ที่ยืนอยู่บนยอดเขาศิลาล้วนย่อมเห็นประชุมชนได้ โดยรอบฉันทใด ท่านผู้มีเมธาดี มีจักขุเห็นโดยรอบก็ฉันทนั้นเหมือนกัน ขึ้นสู่ปราสาท อันสำเร็จแล้วด้วยธรรมเป็นผู้ปราศจากความเศร้าโศก กำลังถูกความแก่และความตาย ครอบงำอยู่ แต่พระองค์ผู้วิระผู้ชนะสงครามแล้ว ผู้รู้ถอนรากของกิเลส และตัณหา ผู้

พ้นแล้วซึ่งห้วงโอบของวิญญูสงสารขอให้พระองค์รื้อขนสัตว์ผู้มีธุลีในดวงตา จงเป็นผู้เปิดเผยโลกและแสดงธรรม สัตว์ผู้รู้ ทัวถึงธรรมก็ยังอยู่”

คำกล่าวของท้าวมหาพรหม ทูลอาราธนาให้พระพุทธองค์ “ประกาศธรรม” นำไปโปรยปรายแก่สัตว์โลกที่ยังมีธุลีในดวงตา เพราะไม่มีใครในโลกนี้อีกแล้ว ที่จะเป็นผู้นำในการ “โปรดสัตว์” หรือขจัดความเศร้าโศก ความพลัดพราก ความรำไร รำพันที่สัตว์ กำลังประสบกันอยู่นี้ได้เลย นอกจากพระบรมศาสดาเท่านั้น

ในสมัยที่พระพุทธองค์ทรงประทับอยู่ ณ เขตวัน อาราม ของท่านอนาปิณฑิก เศรษฐีเขตพระนครสาวัตถิ พระพุทธองค์ ทรงตรัสแก่ภิกษุทั้งหลายว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลายสังสารวัฏนี้กำหนดเบื้องต้นและเบื้องปลายไม่ได้ เมื่อเรายังมีวิชาเป็นเครื่องกางกั้น มีตัณหาเป็นเครื่องประกอบไว้ ท่องเที่ยวไปมาอยู่ ที่สุดเบื้องต้นย่อมไม่ปรากฏ พวกเธอได้เสวยทุกข์ เสวยความเผ็ดร้อนได้ประสบ กับความพินาศตลอดกาลนาน”

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอจะสำคัญความข้อนั้นเป็นไฉนน้ำตาที่หลังไหล ออกมาจากตา ของพวกเธอที่ท่องเที่ยวไปมาคร่ำครวญร้องไห้อยู่เพราะประกบ สิ่งไม่พอใจ เพราะพลัดพรากจากสิ่งที่รักที่พอใจตลอดกาลนานกับน้ำ ในมหาสมุทรทั้งสิ้น อย่างไหนจะมากกว่ากัน”

ภิกษุทั้งหลายเหล่านั้น กราบทูลพระบรมศาสดาว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พวกข้าพระองค์ย่อมทราบเป็นธรรมดาว่า ตามที่ พระองค์ทรงแสดงแล้วว่า น้ำตาที่หลังและร้องไห้ คร่ำครวญ อยู่เพราะ การประสบกับสิ่งที่ไม่พอใจและพลัดพราก จากสิ่งที่รักและพอใจ โดย กาลนานนี้แหละ มากกว่าน้ำในมหาสมุทรทั้งสิ้นน้ำในมหาสมุทรทั้งสิ้นไม่มากกว่าน้ำตา ของพวกข้าพระพุทธเจ้าเลย”

พระพุทธองค์ทรงตรัสรับรองว่า

“ถูกแล้ว น้ำตาที่หลังไหลออกของพวกเธอ ผู้ท่องเที่ยวไปในวิญญูสงสาร อันยาวนานนี้แหละมากกว่าน้ำในมหาสมุทรทั้งสิ้นไม่มากกว่าเลยพวกเธอได้ประสบ กับมรณกรรมของมารดา ตลอดกาลนานน้ำตาที่หลังไหลออกของพวกเธอเหล่านั้น ผู้ประสบกับมรณกรรมของมารดาคร่ำครวญร้องไห้อยู่มากกว่าน้ำในมหาสมุทร ทั้งสิ้นอีก ทั้งเธอได้ประสบกับมรณกรรมของบิดา น้องสาว น้องชาย บุตร ธิดาและญาติพวกเธอได้ประสบต่อความพินาศจากโรคภัยไข้เจ็บ ต่าง ๆ น้ำตามาที่หลังออกมามีมากกว่าน้ำในมหาสมุทรทั้งสิ้น”

(ที่มา... สุตตันตปิฎก สังยุตตนิกาย นิทานวรรค)

การที่พระบรมศาสดาทรงตรัสไว้เช่นนี้มีใช้หมายถึงปัจจุบันชาตินี้เท่านั้น แต่เป็นการชี้ให้เห็นถึงกฎเกณฑ์อันยิ่งใหญ่ที่มนุษย์ทุกคนมีอาจหลีกเลี่ยงได้ นั่นคือ กฎของสังสารวัฏอันยาวนานหาที่สุดมิได้ ไม่รู้เบื้องต้นและเบื้องปลายที่คนทุกคน ต้องท่องเที่ยวไปในภพน้อยและภพใหญ่ไปอยู่ในภพภูมิต่าง ๆ อัน ได้แก่ พรหม เทพเทวา มนุษย์ สัตว์ เปรต อสุรกาย เดรัจฉาน วนเวียนอยู่อย่างนี้ไม่รู้จบสิ้น”

ก็เพราะเหตุว่ามนุษย์มีกิเลสมีตัณหา จึงมีกรรมแล้วส่งผลเป็นวิบากกรรม เกิดมาเป็นคนไม่รู้จักการทำบุญทำทาน ไม่รู้จักศีล ไม่รู้จักเมตตาภาวนาเป็นอย่างไร วัดไม่เข้าพระไม่ไหว ไม่รู้จักวันพระ วันโกน ไม่รู้จักการเป็นผู้ให้ เป็นผู้เสียสละ รู้จักแต่ จะเอาอย่างเดียว ใจคับแคบ ตระหนี่ถี่เหนียว ไม่รู้จักการสั่งสมบุญ ภาวนาในอบายภูมิ อันได้แก่ เปรต อสุรกาย เดรัจฉาน จึงเต็มไปด้วยคนแออัดยึดติดอยู่ในภพภูมินี้ มากมายนับไม่

ถั่วเนหะที่ได้นำเรื่องราวต่าง ๆ มากล่าวพอเป็นสังเขปว่า คนเราย่อมผูกพันหรือ เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ มากมายจะเป็นการกระทำที่ดี หรือไม่ดีก็ขึ้นอยู่กับพื้นฐานด้านจิตใจ สิ่งแวดล้อม ถ้าสองสิ่งนี้รองรับก็จะช่วยให้คนเรายากกระทำในสิ่งที่ดี ๆ เพราะจะทำให้เกิดความสุข ในทางตรงกันข้ามถ้าทำในสิ่งที่ไม่ดีก็จะนำความทุกข์ ความเดือดร้อน มาให้ภายหลัง

ผม (นายไพศาล แสนไชย) ได้นิมิตเรื่องราวต่าง ๆ ไว้มากมายไม่ว่าจะเป็น นิมิตเรื่องพิเศษเกี่ยวกับสถานที่ หรือนิมิตเกี่ยวกับบุคคลหรือแม้แต่ได้ไปพบ คนที่ตายไปแล้วสั่งเรื่องราวให้กับญาติพี่น้องทำบุญทำทานไปให้ทั้งที่บ้านทักไปแล้วก็มี ยังไม่ได้บันทึกก็มากและในวันนี้ (วันที่ 31 มีนาคม พ.ศ.2530) ก็ได้นิมิตเรื่องพิเศษ และสำคัญเรื่องหนึ่งเรื่องนั้นก็คือ “เรื่องพระเจ้าดาเขียว”

นิมิตต่าง ๆ ที่ผมได้ไปพบเห็นมานั้น เข้าหลักคำสอนของพุทธศาสนาทั้งสิ้น เช่น การเวียนว่ายตายเกิด ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว การสั่งสมบุญทั้งโลกนี้และโลกหน้า การอยู่อย่างคนที่ไม่ประมาทในชีวิต และการเป็นคนมีโชคที่ดีที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ พบพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธศาสนารับเอา ทาน ศีล ภาวนา มาเป็นที่ยึดถือ และเป็นสรณะของชีวิตมอภายกายถวายชีวิตแก่ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เพราะ คนเราไม่ได้มีชีวิตอยู่ในโลกเดียว ยังมีโลกหน้าเป็นสิ่งรองรับอีก หากเราจะต้อง เวียนว่ายตายเกิดอยู่ ก็ขอให้อธิฐานเกิดมาเป็นมนุษย์ พบพระรัตนตรัยและเข้าถึง พระนิพานในกาลข้างหน้า

ในช่วงเช้าไปจนถึงตอนหัวค่ำของวันที่ 31 มีนาคม 2530 ผม(นายไพศาล แสนไชย) มีความสบายอกสบายใจอย่างบอกไม่ถูกในใจก็คิดว่าในวันนี้คงจะเป็น วันดีคงจะนิมิตเรื่องสำคัญเกิดขึ้นในวันนี้แม้ว่าตลอดวันของวันนี้ จะมีผู้ที่สนใจ เกี่ยวกับนิมิตมาคุยกันที่บ้านไม่มากนักทำให้ผมมีเวลาได้พักผ่อนเต็มที่ และได้ทบทวนเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับนิมิตที่รับรู้ได้เห็นมาและจะรับรู้ได้เห็นต่อไปในอนาคต ผมถอนใจอยู่พักใหญ่ และคิดว่างานนิมิตของผมนี่เป็นงานหนัก ไม่มีใครช่วยผมได้ นอกจากช่วยเหลือตัวเอง ซึ่งวาระจิตนี้ท่านครูบาคันธาคันธาล และท่านพญา พิงคราช ท่านชาบซึ่งในข้อนี้เป็นอย่างดี และท่านอาวุธทั้งสองก็อธิฐานจิตส่ง

ผู้ที่จะมาช่วยเหลือหรือร่วมงานนี้เป็นระยะ ๆ ซึ่งมีอยู่หลายสิบคนที่เป็นกำลังสำคัญ

เพื่อให้งานของ “ลุ่มเมืองมนุษย์” สำเร็จลุล่วงเป็นขั้นเป็นตอน ด้วยดี มาตลอด พ่อแม่ทำพอสมควรพักผ่อนบ้างสลับกันไปเมื่อได้เวลาประมาณ 21.00 น. ผมได้เข้านอนตามปกติ และหลับสนิทไปก่อนที่จะนอนหลับผมสังเกตเห็นว่า บรรยากาศมีความเป็นปกติดี อากาศเย็นสบายปลอดโปร่ง พลอยทำให้จิตใจ ของผมสบายและปลอดโปร่งตามไปด้วย

ท้าววณาภการหมได้เล่าต่อไปอีกว่า “ในส่วนตัวของเจ้าแม่จามเทวี ที่ได้รับ เป็นประธานในการก่อสร้างพระพุทธรูป ก็ได้บริจาคก่อนอิฐ(ดินก) สำหรับสร้าง ฐานพระและทองปิดองค์พระ (ฮัก, หาง) ไว้เป็นจำนวนมากชาวบ้านก็ได้มาช่วยกัน สร้างพระพุทธรูปองค์สำคัญนี้หลายคน และที่สำคัญมีอยู่ 22 คน ตามรายชื่อ ในสมัยนั้นว่าไว้ ดังนี้ ”

1. ชันตะคะ	2. ปัญญาวิลาส	3. คำผง
4. จันทิมา	5. โปธา	6. อินทจักร
7. วะคะโย	8. วัฒนภูมิ	9. ปินตา
10. อุปละ	11. โสนันทะ	12. อินทศร

13. อุจฉิตะ	14. อริยะะ	15. โสพัทธะ
16. ต่างน้ำอิน	17. อักกะ	18. สร้อย
19. สายเงิน	20. วันนัง	21. ผาบเมือง
22. ก้านแก้ว		

“การสร้างพระพุทธรูปในตอนแรก ก็ได้มีการแสดงความคิดเห็นกันไป ต่าง ๆ นานา โดยเฉพาะการออกแบบพระพักตร์ของพระพุทธรูปว่าจะเอาแบบใด รูปลักษณะใด จึงจะเหมาะสม ความคิดเห็นก็ยังไม่เป็นที่ตกลงกัน เพราะคนนั้น จะเอาอย่างนี้ คนนี้จะเอาอย่างโน้น ตัวข้าพเจ้า (ท้าววณาปกพรหม) ก็รู้ด้วยวิญาณ ว่า คงจะไม่เป็นการดีแน่ จึงได้อธิฐานจิตไปยังโลกมนุษย์ โดยแปลงร่างเป็น “ชีปะขาว” มีชื่อว่า “พรหมชาติ” มา รับอาสาช่วยกันออกแบบพระพักตร์พระพุทธรูปจนเป็นที่พอใจ ด้วยกันทุกฝ่ายจนแล้วเสร็จ”

“ข้าพเจ้า(ท้าววณาปกพรหม) ก็ได้อัญเชิญแก้วอัญมณีสินิล มีขนาดเท่ากับ ผลมิ่งมุกของโลกมนุษย์ ปัจจุบัน จากแดนสังกัโลกัง หรือแดนทิพย์แดนธรรม” มาประดับไว้ที่ดวงตาของพระพุทธรูปทั้ง 2 ข้าง”

“เมื่อก่อนสร้างเสร็จสมบูรณ์ดีแล้ว ตัวข้าพเจ้า(ท้าววณาปกพรหม) ก็ได้นำ ศรัทธาประชาชนสมัยนั้น กล่าวคำอธิฐานต่อหน้าครูบาเจ้า ซึ่งชื่อว่า “ปัญโญญาณ ภิกขุ” พระภิกษุผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบในสมัยนั้นว่า ด้วยเหตุผลผลบุญที่พวก ข้าพเจ้าทั้งหลาย ได้กระทำการก่อสร้างพระพุทธรูปเจ้าองค์นี้ เพื่อให้เป็นที่สักการะ ของเหล่าเทพยดา มนุษย์และสัตว์โลกทั้งหลายของจงเป็นพลบัจจยุดหนุน คำจุน แก่หมู่ข้าพเจ้าทั้งหลายไป ทุกภพทุกชาติ ตั้งแต่ภพชาตินี้เป็นต้นไป เกิดมาภาวะชาติใด ก็ขอให้บุญกุศลที่ได้สร้างพระพุทธรูปองค์นี้จง ส่งผลให้ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ มีอาการ ครบ 32 ประการ ได้มาพบพระพุทธศาสนาและทำบุญทำทานต่อไป ขอให้มิ ผิดพรณวรรณผ่องใส อย่าได้อด ได้อยาก และขอให้กุศลบุญติดตามไปดังร่ม และเงาไปจนถึง พระ นิพพานเป็นที่สุดดังนี้แล”

“พระพุทธรูปพระเจ้าตาเขียวองค์นี้เริ่มสร้างเมื่อเดือนออก 8 ค่ำ ปีพ.ศ. 1235 เสร็จสมบูรณ์เมื่อเดือน ยี่ แรม 5 ค่ำ ปี พ.ศ. 1235 ทำการฉลองสมโภชเมื่อเดือน 3 ออก 6 ค่ำเมื่อ มีการฉลองสมโภชก็ได้มีการเอา กระบอกไฟมาจุดเป็นจำนวน 108 กระบอก ตัวข้าฯ (ท้าววณาปกพรหม) ก็ได้กระโดดขึ้นไปกับกระบอกไฟนั้น ลอยขึ้นไป บนอากาศแล้วหายลับตาไป ศรัทธาชาวบ้านสมัยนั้นตื่นตะลึงด้วยอำนาจกายสิทธิ์ ของข้าฯ และ ต่อมาจึงทราบว่ข้าพเจ้า(ท้าววณาปกพรหม) เป็นเทพยดาแปลงกายลงมา ช่วยกันสร้างพระพุทธรูปเจ้าตาเขียว” ท้าววณาปกพรหม พุดขึ้นแล้วหัวเราะ ท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราชหัวเราะตามไปด้วย

“เมื่ออบรมสมโภชแล้วพระพุทธรูปเจ้าตาเขียวก็มีความเจริญรุ่งเรืองมา ตามลำดับจนถึงปี (มะเส็ง) เดือน 8 ออก 4 ค่ำ พ.ศ.1824 บ้านเมืองในโลกมนุษย์ เกิดศึกสงคราม ทั้งนี้เพราะคนในโลกมนุษย์ถูกกิเลส ครอบงำ ซึ่งอยู่ในยุค ของพระเจ้ายี่บา ผู้เป็นใหญ่ครองนครลำพูน ผู้คนได้ล้มตาย พระพุทธรูป พระเจ้าตาเขียว จึงขาดการดูแลเอาใจใส่ บ้านเมืองที่รกร้าง ไม่มีผู้คนอาศัย อยู่ใน บริเวณนั้นตัวข้าง(ท้าววณาปกพรหม) จึง อธิษฐานเป็นงูใหญ่มาเฝ้าพระพุทธรูปเจ้าตาเขียวไว้ เพื่อมิให้ใครมาทำลาย จนลุ่มาถึง ปี พ.ศ.2064 ก็ได้มีการ ซ่อมแซม ยังไม่ทันเสร็จบ้านเมืองเกิดศึกสงครามขึ้นมามาก บ้านเมืองได้รกร้างว่างเปล่า จนดินแดนถิ่นนี้เป็นป่า เป็นดงไม่ไปหมด”

ท้าววนาปกาพรหมพูดต่อไปว่า “จนกระทั่งถึงปี พ.ศ. 2394 ก็ได้มีครุบา เจ้าเมืองถึงมาจากประเทศพม่า เดินทางเข้ามาพบเข้า จึงได้ทำการซ่อมแซมและบูรณะ ขึ้นใหม่ให้อยู่ในสภาพดั้งเดิม เพียงแต่ได้เปลี่ยนรอยผ้าสังฆาฏิให้ยาวกว่าเก่า เท่านั้น”

“ที่ครุบาเจ้าถึงมาได้มาบูรณะพระพุทธรูปเจ้าตาเขียว เป็นเพราะบุญกรรม ในอดีตชาติกล่าวคือ เมื่อเกิดเป็น “ขันตะคะ” และ “เลี้ยวกันทอ” นั้นบุญกรรม ในอดีตชาติก็คือ “ปัญญาวิลาส” ที่ได้ร่วมสร้างกันครั้งแรกนั้นแหละ ครุเจ้ากึ่งองค์นี้ ได้มาบูรณะซ่อมแซมพระพุทธรูปเจ้าตาเขียว และได้สร้างวัดบ้านเหล่าขึ้น โดยอยู่จำ พรรษาที่นี้ตั้งแต่เดือน 7 แรม 5 ค่ำ ปี พ.ศ.2396 จึงถึงแก่กรรมภาพไปเมื่อปีสง่า (มะแม) เดือน 9 ออก 8 ค่ำ เวลาเช้า ปี พ.ศ.2413 อายุได้ 93 ปี และครุบาอึ้งม้างค์นี้ เป็นผู้ทำแก้วเขียวเทียมทับแก้วของจริงไว้ เพราะกลัวว่าหากคนมีจิตใจละโมภ ไม่กลัว บาปกรรมมาเห็นเข้า อาจคิดไม่ดีแล้วจะทำการขโมยแก้วตาจริงของ พระพุทธรูปไป”

จากนั้น ท้าววนาปกาพรหม ก็ได้ย้อนกล่าวถึงคณะศรัทธาชาวบ้าน ในสมัยนั้นเริ่มแรกที่ได้ทำการก่อสร้างพระพุทธรูปเจ้าตาเขียวทุก ๆ คน ต่างก็ เวียนว่ายตายเกิดในภพน้อยภพใหญ่ตามบุญกรรมของใครของมัน ในช่วงเวลา อันยาวนานบ้าง สั้นบ้าง ท้าววนาปกาพรหมได้บอกว่าในปัจจุบันชาติที่คณะชาวบ้าน 22 คน ที่ได้ร่วมก่อสร้างพระพุทธรูปเจ้าตาเขียว ก็ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ดังมี รายชื่อดังนี้

1. ขันตะ ปัจจุบันชาติยังไม่ได้มาเกิดมาเป็นมนุษย์ ยังอยู่ในแดนทิพย์แดนธรรมอยู่ (ครุบาถึงมา)
นั่นเอง

2. ปัญญาวิลาส เกิดมาและได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว ยังอยู่ในแดนทิพย์ แดนธรรมอยู่ (หม่องกันทอ)

3. คำผง เกิดมาชาตินี้คือ นางประกอบ สุริยจันทร์ ร้านกุสุมาแก๊สลำพูน เป็นผู้หญิง ที่จะได้มาร่วมบูรณะวัดบ้านเหล่าในปัจจุบัน

4. จันทิมา เกิดมาชาตินี้คือ มยุรี สุวรรณทิป อยู่บ้านเลขที่ 45 หมู่ 7 ต.บึงน้ำรักษ์ อ.บางน้ำเปรี้ยว จ.ฉะเชิงเทรา

5. โปธา เกิดมาชาตินี้คือ (นายสาคร ปัญญาจักร) อยู่บ้านเลขที่ 63 ต.ป่าบง อ.สารภี จ.เชียงใหม่

6. อินทจักร เกิดมาชาตินี้คือ (นายมนัส บุตรศรีแก้ว) อยู่บ้านเลขที่ 106 หมู่ 5 ต. หางุมเงิน อ.แม่ทา จ.ลำพูน

7. วะคะโย เกิดมาชาตินี้มีกรรมเกิดเป็น “ไก่” อยู่ในป่า จ.ลำปาง

8. วัฒนภูมิ เกิดมาชาตินี้มีกรรมเกิดเป็น “แมว” อยู่ในเมืองโกศัย

9. ปินตา เกิดมาชาตินี้คือ พระภิกษุศรีเนียมอาภากร วัดดงป่าจั่ว อ.สันป่าตอง จ. เชียงใหม่

10. อุปละ เกิดมาชาตินี้คือ (นายบุญเป็ง อาริมิตร) ให้ไปถามพระภิกษุศรีเนียม ท่านจะบอกให้

11. โสณันทะ เกิดมาชาตินี้คือ (พระวรรณวิสุทธิ) หรือท่าน อาจารย์แสน ญาณวโร วัดพระบาทยังหรีด อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่

12. อินทสร เกิดมาชาตินี้คือ (นายบุญปั้น กองบุญเกิด) ให้ไปถามท่านอาจารย์แสน ท่านจะบอกให้อยู่ให้

13. อุจฉิตะ เกิดมาชาตินี้คือ (นายเฉลิมพล อุตตะมะ) อยู่ที่ไหนให้ไปถามนายปั้น กองบุญเกิด เขาจะบอกที่อยู่ให้

14. อริยะ เกิดมาชาตินี้คือ นายกมล สุทธิสุนทร เขาเป็นคนถิ่นนี้ซ้ำๆ ไม่บอกที่อยู่ให้ เพราะอีกไม่กี่วันก็จะ ได้พบกันแล้วและจะได้พบตัวจริงในวันที่ 9 เมษายน 2530 เขาเป็นคนบ้านเหล่านั่นแหละ

15. โสพัทธะ เกิดมาชาตินี้ยังมีกรรมอยู่ โดยเกิดมาเป็น “ผีเสื้อ” (เบ๊อ) อยู่ในป่า

16. ต่างน้ำอิน เกิดมาชาตินี้เป็นพระ ชื่อว่า พระอุดมธรรมพิลาศ หรือ ตูเจ้าอินทร์ วัดสันป่าตอง อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

17. อักกะ เกิดมาชาตินี้เป็นพระ ชื่อว่า (พระสุจิตต์ บุญญาภรณ์) หรือ ตูเจ้าบุญชุม วัดหนองแฝก อ.สารภี จ.เชียงใหม่

18. สร้อย เกิดมาชาตินี้มีกรรม โดยเกิดเป็น “แมว” อยู่ในป่า

19. สายเงิน เกิดมาชาตินี้คือ นางลำเจียก จิตรบำรุง อยู่บ้านเลขที่ 74 หมู่ 8 ต.คลองหนึ่ง อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี

20. วันนัง เกิดมาชาตินี้ยังมีกรรมอยู่ โดยเกิดเป็น “แมว” อยู่ในป่า

21. ผาบเมือง เกิดมาชาตินี้คือ นายสุริยนต์ มูลพิมิตร อยู่บ้านเลขที่ 13 ถนนภูมิวิถี อ.วังสะพุง จ.เลย

22. ก้นแก้ว เกิดมาชาตินี้คือ (นายทิพากร สันธญา) อยู่บ้านเลขที่ 162/1 ต.เหมืองง่า อ.เมือง จ.ลำพูน

ส่วน “ปัญญาญาณภิกขุ” เกิดมาในชาตินี้เป็นพระมีชื่อว่า (“ท่านพระครู สันตจิตตานุกูล”) อยู่วัดป่าลาน อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่

ทำววนาปกพรหม ได้เล่าถึงเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดภพชาติต่อไปของ แต่ละคนให้ครูบาคันธา พญาพิงคราช และผม(นายไพศาล แสนไชย) ฟังอีกซึ่งภพภูมิ ต่าง ๆ ของแต่ละคนก็มีดังนี้

1. ครูบาถึงม้า จะได้เกิดยังโลกมนุษย์ หลังจากได้ส่วยบุญในแดนทิพย์แดนธรรม ระยะเวลาหนึ่ง โดยเกิดมาแล้วได้เป็นพระภิกษุอีกมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า บุญมา ธรรมะปัญญา และจะได้เป็นเจ้าอาวาสวัดบ้านเหล่าพระเจ้าตาเขียว ในอนาคตอีกครั้งหนึ่ง

2. ปัญญาวิลาส หรือ หม่องกันทอ ชาติต่อไปจะได้เกิดมาเป็นพระภิกษุอีก มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุจิตโต

3. นางประกอบ สุริยะจันทร์ ชาติต่อไปมีบุญได้มาเกิดเป็นพระมีชื่อว่า ท่านสาธุ เจ้าเมธัง เมธังกะโร

4. มยุรี สุวรรณทิพย์ ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นางสาวิตรี ศรีอินทัย

5. สาคร ปัญญาจักร ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายอำนวย อำนางมี

6. มนต์ บุตรศรีจันทร์ ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายประพฤติ พฤกษ์ศรีแก้ว

7. วะคะโย หรือสัตว์ที่เกิดเป็น “ไก่” กลับชาติมาเกิดเพราะบุญได้เกื้อหนุนส่งเสริม ให้ได้เกิดมาเป็นมนุษย์โดยจะมีชื่อว่า วินัย วิญญาโยค

8. วัฒนภูมิ หรือสัตว์ที่เกิดเป็น “แมว” กลับชาติมาเกิดเพราะบุญได้เกื้อหนุนส่งเสริม ให้ได้เกิดมาเป็นมนุษย์โดยจะมีชื่อว่า นายไวย่อง อินมินา

9. พระศรีเนียม อาภากร ชาตต่อไปจะมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าศักดา ปัญญาธะโร
 10. นายบุญเป็ง อาริมิตร ชาตต่อไปจะมีชื่อว่า นายจรวาย ภูพานิช
 11. พระวรรณวิสุทธิ ชาตต่อไปจะมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสายันท์ รัมมะปัญโญ
 12. นายปัน กองบุญเกิด ชาตต่อไปจะมีชื่อว่า นายบุญเลิศ ศรีเมืองบน
 13. นายเฉลิมพล อุตตะมะ ชาตต่อไปจะมีชื่อว่า นายยิ่งยง แก้วอำพา
 14. นายกมล สุทธิสุรินทร์ ชาตต่อไปจะมีชื่อว่า นายอำนาจ สิทธิไตร
 15. โสพัทธะ หรือเป็น “ผีเสื้อ” (เบ๊อ) ใช้เวรใช้กรรมแล้วกุศลผลบุญที่ได้ร่วม ก่อสร้างพระเจ้าตาเขียว ส่งผลให้เกิดมาเป็นมนุษย์แต่เป็นผู้หญิง มีชื่อว่า นางศศิธร รุ่งเรืองงาม
 16. พระอุดมมรรณพิลาศ หรือ ตูเจ้าอินทร์ ชาตต่อไปจะได้เกิดเป็นพระอีก มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าวีระพงศฐานะธัมโม
 17. พระสุจิตต์ บุญญาภรณ์ หรือ ผู้เจ้าบุญชม ชาตต่อไปจะมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญยัง ปัญญาธะโร
 18. สร้อย หรือเป็น “แม่น” เมื่อใช้เวรใช้กรรมในชาติปัจจุบันแล้วกุศลผลบุญ ที่ได้ร่วมก่อสร้างพระเจ้าตาเขียว ส่งผลให้เกิดมาเป็นมนุษย์แต่เป็นผู้หญิง มีชื่อว่า นางวรรณ สัจจะวาณิช
 19. นางลำเจียก สิตบรรพ์ ชาตต่อไปมีชื่อว่า นางกอบบุญ อินนงโยค
 20. วันนัง หรือเป็น “แมว” ในชาติปัจจุบัน เมื่อใช้เวรใช้กรรมแล้วกุศลผลบุญ ที่ได้ร่วมก่อสร้างพระเจ้าตาเขียว ส่งผลให้เกิดมาเป็นมนุษย์ชื่อนายพิภพ ภูปัญโญ
 21. นายสุริยันต์ มุลพิจิตร ชาตต่อไปมีชื่อว่า นายวัฒนา พิมพิไชย
 22. นายทิพากร สันธญา ชาตต่อไปมีชื่อว่า นายสุริยัน แสนศักดิ์
- ส่วน “ปัญโญณณ ภิกขุ” หรือ “ท่านพระครูสันตจิตตานุกูติ” ชาตต่อไป จะมีชื่อว่า “ท่านพระครูวิริยาลังการ”

“นี่แหละ เรื่องมันเป็นอย่างนี้” ท้าววณาภาพรหมพูดขึ้น แล้วพูดต่อไปอีกว่า “ถึงเวลาแล้วที่จะได้นำเรื่องนี้ไปบอกยัง โลกมนุษย์ให้พวกเขาเหล่านั้นได้รู้ได้ทราบ ถ้าหากพวกเขาเหล่านั้นไม่รู้ไม่ทราบในเรื่องนี้แล้วพวกเขาเหล่านั้นก็จะพลาดโอกาส ในการทำบุญทำทานพลาดโอกาสที่จะได้สร้างทานบารมี ศีลบารมี เมตตาบารมี ภาวนาบารมี และเมื่อพวกเขาเหล่านั้น ได้รู้ได้ทราบ ก็จะทำให้เกิดมีกำลังใจเกิดศรัทธา ความเชื่อมั่นในพระรัตนตรัย เชื่อในกฎแห่งกรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว และเชื่อ ในกฎของธรรมชาติในการที่จะต้องเวียนว่ายตายเกิดในภพน้อยภพใหญ่ แล้วหันมาประพฤติปฏิบัติธรรมเพื่อความพ้นทุกข์ และเข้าถึงพระนิพพานในกาลข้างหน้า” ท้าววณาภาพรหมพูดไปยิ้มไป

ท้าววณาภาพรหมพูดต่อไปอีกว่า “เรื่องที่เล่ามาก็มีเพียงเท่านี้ และ ขอฝากเรื่องนี้ให้ไพศาล นำไปพูดหรือเล่าให้คนในโลกมนุษย์ฟังด้วยแน้นคนอื่น หรือผู้อื่นไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องนี้เมื่อได้ยินได้ฟังเรื่องนี้แล้วบุคคลที่มีธุลีใน ดวงตาเบาบางพอที่จะเข้าใจในเรื่องนี้ได้อาจกล่าวได้ว่าเป็นโชคลาภมีวาสนา ที่มีโอกาสได้ยินได้ฟังในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าก็ขออนุโมทนาและยินดีไปกับเขาด้วย เพราะเขาเหล่านั้นจะต้องมีศรัทธาความเชื่อมั่นในการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า เชื่อมั่น ในกฎแห่งกรรม และยึดถือเอาพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง ที่พึ่งอย่างอื่นไม่มีนอกจาก พระรัตนตรัยแล้ว 3 ดวงนี้เท่านั้นที่จะเป็นที่พึ่งอย่างแท้จริง”

จากนั้น ท้าววณาปกพรหมก็ได้กล่าวคำอำลาท่านครุบัคันธา คันธาโล ท่านพญาพิงคราชและผม (นายไพศาล แสนไชย) ท่านครุบัคันธากล่าวให้ศีล ให้พรแก่ท้าววณาปกพรหม ณ ที่นั้น ท้าววณาปกพรหมก็กลับไปสู่ “ต้นกระทิงทอง ประเทศศรีลังกา” ตามเดิมแล้วคณะของพวกเราก็เตรียมตัวออกไปจากที่นั่น เพื่อที่จะไปดู “กองบุญกองกุศล” ของคนในโลกมนุษย์ตามหน้าที่อีกเช่นเคย

นอกเหนือจากเรื่องที่เราเล่ามาทั้งหมดข้างต้นนี้แล้ว ในวันที่ 31 มีนาคม พ.ศ.2530 ผม (นายไพศาล แสนไชย) ก็ได้บันทึกถึงบุคคลต่าง ๆ ที่ยังมีชีวิตอยู่ใน โลกมนุษย์อีก 3-4 คนดังนี้

1. นางศรีพรรณ บัวงาม อยู่บ้านเลขที่ 4/2 หมู่ 2 ถนนติวานนท์ อ.เมือง จ.นนทบุรี
2. นางอุทัยวัลย์ พงศ์ปัญญา อยู่บ้านเลขที่ 422 ถนนมรุพงศ์ อ.เมือง จ.ฉะเชิงเทรา
3. นายขาว เกตุวาจา อยู่บ้านเลขที่ 25/1 หมู่ 6 ต.ทะเลชุบศร อ.เมือง จ.ลพบุรี
4. นายก๊วยเอี้ยง สุนทรพัฒน์ อยู่บ้านเลขที่ 181/124 ถนนเจริญประดิษฐ์ อ.เมือง จ.ปัตตานี

บันทึกนิมิตพิเศษพระเจ้าตาเขียว (ตอนที่ 2)

นิมิตโดย นายไพศาล แสนไชย

เรียบเรียงโดย “กระดังง์ ร้อย ห้อยวิหาร”

บันทึกโดย นายเพชร เดชประสิทธิ์

นิมิตนี้ได้เกิดขึ้นเมื่องานประเพณีสงกรานต์น้ำพระเจ้าตาเขียว ประจำปี พ.ศ. 2535 ซึ่งตรงกับคืนวันเสาร์ที่ 9 เดือนพฤษภาคม พ.ศ.2535 ในวันนี้ข้าพเจ้า นายไพศาล แสนไชยได้ไปช่วยงานกับทางวัดบ้านเหล่าพระเจ้าตาเขียว ได้พบปะกับผู้คนเป็น จำนวนมากทั้งในจังหวัดลำพูนและที่มาจากต่างจังหวัด และได้สนทนากับบรรดาแขก ที่มา ข้าพเจ้าได้สนทนากันถึงเรื่องความทุกข์ ความสุขที่เกิดมาเป็นมนุษย์ ซึ่งบางคน ก็ผิดหวัง บางคนก็สมหวัง จากการที่ได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันจึงได้รู้ว่าเขา เหล่านั้นมีความสุขมากกว่าความสุข บางคนทุกข์เพราะไม่มีเงินแต่บางคนมีแล้วแต่ ยังอยากมีอีกเยอะ ๆ จึงทุกข์เพราะความไม่รู้จักพอ บางคนทุกข์เพราะความโลภ โกรธ หลง บางคนทุกข์เพราะความแค้น ความเจ็บ และความตาย ทุกคนที่ได้พูดคุยกัน ในวันนั้นต่างก็ได้แง่คิดที่ดี ในส่วนตัวข้าพเจ้านั้นหลังจากรับฟังเรื่องราวแล้วก็ได้ แลกความทุกข์อันใหญ่หลวงของแต่ละคน กลับมาบ้านด้วยความเต็มใจ ที่เขาได้ ระบายให้ฟัง แล้วทำให้เขาเหล่านั้นเกิดความสบายใจขึ้น

เมื่อมาถึงบ้านประมาณ 6 โมงเย็น ก็ได้ช่วยพ่อแม่ทำงานบ้านต่าง ๆ จนเสร็จ เรียบร้อยเมื่อถึงเวลาประมาณ 1 ทุ่มเศษ ข้าพเจ้าก็ได้ร่วมรับประทานอาหาร กับพ่อแม่และหลาน ๆ หลังจากนั้นก็ได้พูดคุยสนทนากับพ่อแม่และหลาน ๆ จนถึงเวลาประมาณ 3 ทุ่มเศษ ๆ ตัวผม (นายไพศาล) มีอาการรู้สึกง่วงนอน ซึ่งเป็นสัญญาณที่รู้ด้วยตนเองว่า จะต้องไปทำหน้าที่เป็นสื่อระหว่างโลกมนุษย์ กับปรโลก เมื่อเกิดความง่วงจึงได้เข้านอนในที่นอนของตนเอง จนกระทั่ง ได้หลับสนิทไป ในเวลาเท่าไรไม่ทราบ จึงได้นิมิตว่า

ในนิมิตนั้นได้มีบุคคล 2 คน คือท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราช ได้มารับไปเหมือนอย่างทุกครั้งที่ผ่านมา โดยก่อนจะไปผมก็ยังเห็นตัวเองนอนอยู่ในลักษณะนอนตะแคงขวา มือและเท้าเหยียดตรง ท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราชได้มองไปที่ร่างของข้าพเจ้าพร้อมกับยิ้มเล็กน้อยและได้เอ่ยปากชวนผมว่า

“ไปเถอะ ช่างหน้ายยังมีผู้คนรออีกมากมาย” เมื่อท่านพูดเสร็จแล้วผมก็ไม่รู้ว่า มีแรงดึงดูดอย่างแรงมาจากไหนทำให้ผมและท่านทั้ง 2 ปลิวขึ้นอย่างรวดเร็ว ไปไกล ประมาณครึ่งชั่วโมง ท่านทั้ง 2 จึงพาไปลงยังสถานที่แห่งหนึ่ง

ซึ่ง ณ ที่นั้นผมได้สังเกตเห็นศาลาทรงจัตุรมุขขนาดใหญ่ตั้งอยู่เรียงรายกัน ประมาณ 10 กว่าหลัง ท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราช ก็ได้พาผมไปยังที่ศาลา หลังแรก ซึ่งศาลาหลังนี้ก็ได้มีคนนั่งรออยู่แล้ว พอเห็นหน้าคนที่นั่งอยู่ในศาลานั้น ตัวผมก็จำได้อย่างแม่นยำ คน ๆ นั้นก็คือ ท่านท้าววณาปกพรหม ซึ่งกำลังอยู่ ในลักษณะที่เตรียมพร้อมและรอคอยอยู่ก่อนแล้ว ท่านท้าววณาปกพรหมเมื่อเห็น คณะของผมก็ได้แสดง ความปิติยินดีเป็นอย่างมาก และได้กล่าวเชื้อเชิญให้คณะ ของผมขึ้นไปบนศาลาหลังนั้น เมื่อขึ้นไปบนศาลาแล้ว ท่านครูบาคันธาก็ได้นั่ง ที่หัวโต๊ะที่จัดเตรียมไว้ ส่วนท่านพญาพิงคราชและผมก็ได้นั่งถัดมาเรียงตามลำดับ เสร็จแล้วท่านครูบาและท่านพญาพิงคราชก็ได้ส่งยิ้มให้ท่านท้าววณาปกพรหม แล้วท่านครูบาคันธา จึงได้พูดขึ้นว่า

“เออ ท่านท้าววณาฯ มีอะไรจะส่งไปยังโลกมนุษย์ ก็พูดได้แล้วนะ เพราะถึงเวลาแล้วที่จะได้พูดกัน”

ท่านท้าววนาฯ ได้คุกเข่าลงแล้วยกมือขึ้นไหว้ท่วมหัว แล้วพูดออกไปว่า ก็เพราะพระบรมธาตุหริภุญไชยได้อุบัติขึ้น (อุปันโน หมายความว่า อุบัติขึ้น เกิดขึ้น) มาปรากฏแก่สายตามนุษย์โลกทั้งหลาย โดยเฉพาะในเมืองหริภุญไชย ได้มีผู้คนแตกตื่นไปทำบุญและไปนมัสการพระธาตุกันอย่างมากมาย พระเจ้าตาเขียว จึงขาดการดูแลเอาใจใส่จากพุทธบริษัททั้ง 4 ถึงแม้จะมีการดูแลอยู่บ้างแต่ก็ เอาใจใส่น้อยเต็มที่ ดังนั้นจึงเดือดร้อนถึงข้า (ท้าววนาประภาพรหม) ต้องไปปกป้อง รักษาพระพุทธรูปองค์นี้มีให้สูญหายหรือถูกทำลาย โดยตัวข้าได้แปลงร่าง เป็นมนุษย์ที่มีรูปร่างสูงใหญ่ ผิดปกติมีรูปร่างน่ากลัวและก็ได้แปลงร่างเป็นงูใหญ่ ซึ่งใหญ่กว่างูทั้งหลายให้มนุษย์แถบนั้นได้เห็น ซึ่งก็มีผลทำให้มนุษย์ที่อาศัยอยู่ บริเวณนั้นไม่กล้ามายุ่งหรือคิดทำลายพระพุทธรูป เมื่อผู้คนได้แตกตื่นไปนมัสการ พระธาตุหริภุญไชยกันหมดแล้ว ได้มีกลุ่มคนจำนวนหนึ่งซึ่งอาศัยอยู่ในบริเวณนั้น และบริเวณอื่นที่มาจากต่างบ้านต่างเมือง คนกลุ่มนี้ส่วนมากเป็นคนหาเข้ากินคำ เป็นคนทุศีล ยาก ไม่มีใครเป็นเศรษฐกิจแม้แต่คนเดียว แถมยังมีร่างกายพิกลพิการ ไม่สมประกอบ บางคนอาการไม่ครบ 32 กัมี เช่น หูหนวก, ปากแหว่ง, หูขาด ไปข้างหนึ่งก็มี, แขนยาวกว่าขาก็มี, บ้างก็เป็นขี้หิด ขี้เกลื้อนก็มี บุคคลกลุ่มนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 72 คน แม้ว่าคนหมู่นี้ทั้ง 72 คน ไม่มีทรัพย์และปัจจัยเขาก็ได้ เอาแรงกายเข้าช่วยกันบูรณะวัดพระเจ้าตาเขียว ซึ่งบุคคลทั้งหมดนี้มีจิตใจอันเป็นกุศล ที่จะสร้างบุญให้เกิดกับตนเอง (เพราะกลุ่มคนทั้ง 72 คนนี้ จะไปทำบุญที่ไหน ก็มีแต่คนรังเกียจ) ในชาตินี้ จึงได้ตั้งใจตั้งใจ ทำการบูรณะวัดพระเจ้าตาเขียว ขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ในการก่อสร้างครั้งนั้นทุกคนก็มีความขมิ้มมัน ตั้งอกตั้งใจทำ แม้ว่าจะมีคนอื่นมากีดขวางการพัฒนา ก่อสร้างบูรณะวัดครั้งนี้ ก็หาได้ย่อท้อไม่ พร้อมกันนี้เขาเหล่านี้ก็ได้แบ่งกลุ่มกันทำงานตามความถนัดของแต่ละคน ซึ่งในการ แบ่งกลุ่มนั้นคนที่มีรูปร่างหรือลักษณะคล้ายกันก็จะจับกลุ่มเดียวกัน เช่น พวกที่มี รูปร่างไม่สวย ไม่งามก็จะอยู่กลุ่มเดียวกัน, พวกที่มีรูปร่างพิกลพิการก็จะอยู่กลุ่มเดียวกัน ทั้งหมดนี้ก็ได้แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 18 คนมีชื่อว่ดังนี้

กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มแผ้วถางกิ่งไม้ทำความสะอาดบริเวณวัด กลุ่มนี้ในอดีตชาติ ได้ทำกุศลกรรมไว้คือ ขอบถึงเขนดิงชาสัตว์ บ้างก็เอาไพลนสัตว์ให้ได้รับ ความทุกข์ทรมาน เมื่อทำร้ายสัตว์แล้วก็ชอบอกชอบใจ สะใจ ที่ได้ทำกรรมในครั้งนั้น

“กราบนมัสการท่านครูบาและท่านพญาพิงคราชและไพศาล แสนไชย” (ในนิมิตตัวผมไพศาลมีความตกใจที่เห็นท่านท้าววนาฯ มานั่งคุกเข่าและกราบไหว้ ตนเอง) จึงได้เรียกให้ท่านท้าววนาฯ ขึ้นมานั่งบนเก้าอี้จะได้พูดคุยกันได้สะดวก และเป็นกันเอง ท่านท้าววนาฯ เมื่อได้รับเชิญจากผม (นายไพศาล) ท่านครูบา และท่านพญาพิงคราชจึงได้ลุกขึ้นมานั่งด้วยแล้วท่านจึงพูดขึ้นว่า

“ตัวข้ายินดีมากที่จะได้พูดคุยและเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ในอดีตที่ผ่านมา เรื่องที่ข้าจะเล่าให้ฟังก็คือเรื่องการบูรณะพัฒนาวัดบ้านเหล่าพระเจ้าตาเขียว ในครั้งที่ 2 คือ...”

หลังจากที่พระเจ้าตาเขียวได้เจริญรุ่งเรืองขึ้นมาตั้งแต่สมัยเจ้าแม่จามเทวี ปฐมกษัตริย์ของเมืองหริภุญไชย และได้เป็นประธานการปั้นพระเจ้าตาเขียวเมื่อ พ.ศ.1235 แล้วองค์พระเจ้าตาเขียวก็ได้รับร่างลงในปี พ.ศ. 1720 สาเหตุที่รกร้างและด้วยอกุศลกรรมนี้จึงได้ส่งผลให้มาเกิดในชาตินี้เป็นคนมีแขนยาวกว่าขา ขาและแขนยาวไม่เท่ากัน มือมีสภาพหงิกงอ แขนเหยียดไม่ได้, ตาพิการ ตาเขไม่เท่ากัน คนกลุ่มนี้มีรายชื่อดังต่อไปนี้

1. นางวาด	2. นายผิน	3. นางออน	4. นางแส
5. นายหมั่น	6. นางจิ้น	7. นายอุด	8. นายเนตร
9. นางบุญ	10. นายอุ้น	11. นายหลวง	12. นางเหรียญ
13. นายพาน	14. นายดี	15. นายชม	16. นายพ่วง
17. นายหนู	18. นางซุ่ม		

กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มที่ช่วยปั้นดินก่ (อิฐ) คนกลุ่มนี้ในอดีตชาติได้ทำ อกุศลกรรมไว้โดยชอบใช้ของมีคม ทำร้ายร่างกายสัตว์ ทำให้เกิดบาดแผล ทำให้สัตว์ได้รับบาดเจ็บ เมื่อทำร้ายแล้วปล่อยให้เป็นไปตามยถากรรม ด้วยความทุกข์ ทรมาน และยังชอบหักคางสัตว์ด้วยบาปอกุศลกรรมนี้ จึงทำให้กลุ่มคนนี้ เกิดมา มีร่างกายที่มี ตุ่ม มีตอ เกิดขึ้นทั้งหน้าตาและลำตัว (ท้าวแสนปม) มีน้ำเหลือง น้ำหนองไหลออกจากตุ่มจากตอนั้นเลอะเทอะ เปราะเปื้อนไปหมด บางคน ก็มีปากเปี้ยวพูดไม่ชัด พูดติดอ่าง คนกลุ่มนี้มีรายชื่อดังต่อไปนี้

1. นายแคล้ว	2. นายแก้ว	3. นายพุ่ม	4. นายไข่
5. นายเหล้า	6. นายแยง	7. นางกี	8. นางขอด
9. นายเปีย (หลวง)	10. นางสร้อย	11. นางงา	12. นางป่า
13. นายกาน	14. นายเปีย (น้อย)	15. นายเต็ม	16. นางชาว
17. นายเลี่ยม	18. นายบุ		

กลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มที่เคี้ยวน้ำอ้อย (น้ำตาล) ไว้สำหรับผสมดินก่ (อิฐ) คนกลุ่มนี้ในอดีตชาติเวลาทำบุญ มักทำหน้าทำตาไม่พอใจ (ทำหน้าหงิกหน้างอ) โดย เฉพาะถ้าไปทำบุญกับพระอริยะสงฆ์ก็มักจะด่าว่าต่าง ๆ นา ๆ บาปอกุศลกรรม ในครั้งนั้น จึงส่งผลให้คนกลุ่มนี้ เกิดมามีลักษณะหน้าตามีแต่กระดุก ตาลึกโปเหมือนผี มี กลิ่นตัวที่เหม็นสาบมากเพราะเป็นชันนะตุ มีแผลผุผอง แผลงวันตอมทั้งวัน ใครเห็นก็เกลียดก็กลัวเพราะมี ใบหน้าเหมือนผี กลุ่มคนทั้งหมดนี้มีรายชื่อดังต่อไปนี้

1. นายชัน	2. นายใจ	3. นางเสื่อ	4. นางหล้า
5. นางเนตร	6. นายโศก	7. นางผัด	8. นายทรง
9. นายบุญ	10. นายมุด	11. นายกาบ	12. นางซุ่ม
13. นางก้อ	14. นายระ	15. นายแดง	16. นายชัน
17. นายลาด	18. นางเดิม		

กลุ่มที่ 4 เป็นกลุ่มที่ไม่มีความสามารถทางด้านอื่น จึงอาสาเป็นพ่อครัว แม่ครัว ซึ่งในคนกลุ่มนี้ อดีตชาติที่ผ่านมาเป็นคนที่คดโกง ชอบโกงแรงงาน, โกงเงิน, โกงทรัพย์สินผู้อื่น และคนกลุ่มนี้ชอบตัดหางสัตว์ เพราะด้วยบาปและอกุศลกรรม ที่ทำไว้ จึงส่งผลทำให้เกิดมามีแขนขาไม่เท่ากัน แขนขาเหยียดได้ไม่เต็มที่ มี น้ำมูก น้ำลายและเสมหะไหลออกมาเลอะเทอะเปราะเปื้อนเป็นที่รังเกียจของผู้พบเห็น ผู้คนกลุ่มนี้ไม่ชอบใส่ เสื้อไม่ชอบอาบน้ำ หูไม่ดี, บางคนมีหูข้างเดียว หูหายไปข้างหนึ่ง ก็มีคนกลุ่มนี้มีรายชื่อดังต่อไปนี้

1. นางจา	2. นางสี	3. นายชู	4. นายเงา
5. นายจันทร์	6. นายเปลี่ยน	7. นางแส	8. นางกุง
9. นายเลา	10. นายเลียบ	11. นางตา	12. นางผาด

13. นายเชียว	14. นางยอดเหือน	15. นายซอน	16. นายสิงห์
17. นายคำ	18. นายเถา		

เมื่อทั้ง 72 คน ได้ทำการบูรณะก่อสร้างวัดพระเจ้าตาเชียวและได้ปรับพื้นที่ ให้เป็นที่งามงดงามตามเสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยใช้ระยะเวลาในการบูรณะก่อสร้าง ทั้งสิ้น เป็นเวลา 1 ปี 3 เดือน 17 วัน และหมู่คนเหล่านี้ยังได้สร้างศาลาขึ้นมาหลังหนึ่ง โดยตัดเอาไม้ที่ได้แผ้วถาง (ปัดกวาด) ลงในคราวนั้น มาสร้างศาลาหลังนั้น มีความกว้าง 16 คอก ยาว 16 คอก และได้พร้อมใจใส่ชื่อศาลาหลังนี้ว่า “ศาลาทุกคตะ” (ทุกคตะ หมายความว่าบุคคลผู้มีรูปร่างไม่ดีไม่งาม และไม่มีทรัพย์สิน แต่มีจิตใจดี จิตใจงาม) ศาลาหลังนี้ห่างจากตัวพระพุทธรูปพระเจ้าตาเชียวไปทางด้านหลัง 6 คอก ซึ่งปัจจุบันก็ไม่มีเหลือซากให้เห็นแล้ว เพราะได้เสื่อมไปตามกาลเวลา เมื่อการบูรณะ วัดและสร้างศาลา ทุกคตะ เสร็จเรียบร้อยแล้ว ทุกคนก็พร้อมใจกันจัดงานทำบุญถวายทานศาลานั้น และในวันที่จะทำบุญนั้นพอดีได้มีพระรุดงค์ ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ จำนวน 7 รูป ซึ่งได้ทราบด้วยวิถีนานว่าให้มาโปรดผู้คนเหล่านี้ จึงได้เดินทาง มารับถวายทานศาลา พระรุดงค์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบทั้ง 7 รูป มีชื่อว่ดังนี้

1. ครูปาก่อนแก้ว เมธังกะโร	อยู่วัดจามเทวี จ.ลำพูน
2. ครูปากันทะวงศ์ จันโทภาโส	อยู่วัดพระยืน จ.ลำพูน เมื่อเวลา เข้าพรรษาท่านได้รุดงค์ไปจำศีลอยู่ม่อนหินเหล็กไฟ ซึ่งปัจจุบันนี้อยู่ทางทิศตะวันออก เฉียงใต้ของเมืองลำพูน คือ เป็นหมู่บ้านน้ำย่อยโป่งรุใน ปัจจุบัน)

3. ครูปานันตา กตปุญโญ	อยู่วัดลีเชียงพระ(คือวัดพระสิงห์ ในปัจจุบัน) จ.เชียงใหม่
4. ครูปาคำแสน คันธะวังโส	อยู่วัดพระบาทมิ่งเมือง จ.แพร่
5. ครูปาอภิวังค์ อภิวังโส	อยู่วัดพระธาตุแช่แห้ง จ.น่าน
6. ครูปาคำภีระ คำภีระปัญโญ	อยู่วัดพระญาติ จ.อยุธยา
7. ครูปาศิริ ศิริจันโท	อยู่วัดท้ายตลาด กทม.

พระสงฆ์แต่ละรูป ก็ได้อนุโมทนากับบุคคลเหล่านั้น ซึ่งแต่ละคนก็ได้ ตั้งอธิษฐานไว้ว่า “ด้วยบุญกุศล ที่หมู่บ่าทั้งหลายได้ทำด้วยความสะอาดทั้งกาย วาจา ใจ และสิ่งของในครั้งนี้อธิษฐานให้เป็นพละวะปัจจัยเกิดมาในชาติใด หากแม้นมีบุญ ได้เกิดเป็นมนุษย์ก็ขอให้มืรูปพรรณสัณฐาน ทั้งดงามกว่านี้ หรืองามดั่งองค์ พระเจ้าตาเชียว และขอให้เจริญด้วยโภคทรัพย์สมบัติ และขอให้ได้มาพบมาเจอ พระพุทธศาสนา ได้มาทำบุญทำทาน ในพระพุทธศาสนาอีกจนถึงพระนิพพาน เป็นที่สุด”

แล้วทุกคนทั้ง 72 คน ก็ได้หยดน้ำ (กรวดน้ำ) กลางช่วงวัด (ลานวัด) ต่อหน้า พระเจ้าตาเชียวและพระเถระทั้ง 7 รูป นั้น แล้วได้บอกให้แม่พระธรณี และโลกทั้ง 3 รับรู้รับทราบไว้ด้วย

ดังนั้น บุคคลทั้ง 72 คน ก็ได้ถูกแรงบุญที่ได้ทำในครั้งนี้ได้ขัดเหียงไปตาม แรงบุญและกรรมของแต่ละคน จึงได้มาเกิดเป็นมนุษย์ ในชาตินี้ ทั้ง 72 คน โดย แต่ละคนมีชื่อว่ดังนี้

กลุ่มที่ 1

ชื่อเดิม

เกิดมาชาตินี้ชื่อว่า

1. นางวาด นางปาริชาติ สิมมานนท์ อยู่บ้านเลขที่ 600/992 หมู่บ้านสวลี อ.ลำลูกกา จ.ปทุมธานี
2. นายดิน นายวิเนต เรื่องเมธานพรัตน์ (ท่านทำววนา พุดแล้วยิ้มๆ ผมไพศาล ได้พูดต่อว่า “อ้อ เฮียวิเนต ผมรู้จักดี”)
3. นางออน นางกาญจนา แดงธรรมเวศน์ อยู่บ้านเลขที่ 59/13 ถ.สุริยาตร์ อ.เมือง จ.อุบลราชธานี
4. นางแส นายประสิทธิ์ ชันขบันทิต อยู่บ้านเลขที่ 14 หมู่ 5 ต.ผักไห่ อ.ผักไห่ จ.อยุธยา
5. นายหมั่น คุณเรืองศรี พูบวง อยู่บ้านเลขที่ 6 บ้านอีต้อม ต.คูณ อ.กันทรารมย์ จ.ศรีสะเกษ
6. นายจิ้น นางเปรม แซ่อิง
7. นายอุด นายหมาแข้ง แซ่อิง
8. นายเนตร นายสมยศ เหลืองศรีกุล (ทั้ง 3 คนนี้ อยู่บ้านเดียวกัน คืออยู่บ้านเลขที่ 17 ถ.ศรีมาลา ซ.พรรณเชษฐ์ อ.เมือง จ.พิจิตร)
9. นางบุญ นายเพทาย จารัตน์ อยู่บ้านเลขที่ 116 ถ.โพธิ์ศรีสะอาด อ.ชนบท จ.ขอนแก่น
10. นายอุ้น นายวิโรจน์ หรือพิโรธ (ฟังไม่ชัด) อยู่บ้านเลขที่ 141 หมู่ที่ 8 ต.ท่าแค อ.เมือง จ.พัทลุง
11. นายหลวง คุณสมศรี มีแสง อยู่บ้านเลขที่ 101/1 ถ.ศาลาแดง อ.เมือง จ.ชุมพร
12. นางเหรียญ นายสุรพล ช่องบุตรดา อยู่บ้านเลขที่ 37 บ้านฝาง อ.บ้านฝาง จ.ขอนแก่น
13. นายพาน นายสุรเชษฐ์ เรื่องจันทร์
14. นายดี นางพัชรี เรื่องจันทร์ (ทั้ง 2 คนนี้ ได้เกิดมาร่วมกันแล้ว ต่อไปภายหลัง โลกทั้ง 3 จะดลบันดาลให้มาพบกัน ตัวข้าไม่ชอบบอกที่อยู่ให้)
15. นายชม คุณกาญจนา บุญราศรี อยู่บ้านเลขที่ 5/2 หมู่ 4 ต.นาเตย อ.ท้ายเหมือง จ.พังงา
16. นายพ่วง นายมานิตย์ โสรี
17. นายหนู น.ส.ลาวัลย์ สาริสต์ (ทั้ง 2 คนนี้ ข้าไม่บอกที่อยู่ให้เพราะต่อไป โลกทั้ง 3 จะดลบันดาลให้มาพบกันเอง)
18. นางชุ่ม นางวรรณิ คลังโรจน์ศักดิ์ดา(คนนี้ตัวข้า ก็ไม่ชอบบอกที่อยู่เช่นกัน เพราะต่อไป โลกทั้ง 3 จะดลบันดาลให้มาพบกัน)

กลุ่มที่ 2

ชื่อเดิม

เกิดมาชาตินี้ชื่อว่า

1. นายแคล้ว นายสุวัฒน์ ทรัพย์ประภา (ตัวข้า ไม่ชอบบอกที่อยู่เพราะต่อไปภายหน้า โลกทั้ง 3 จะให้มาพบกัน)
2. นายแก้ว นายอวยชัย สุขยัง อยู่บ้านเลขที่ 1/1 หมู่ 5 ต.ยาง อ.น้ำยืน จ.อุบลราชธานี
3. นายฟุ่ม นายวิวัฒน์ คลังโรจน์ศักดิ์ (ตัวข้า ไม่ชอบบอกที่อยู่ เพราะต่อไปภายหน้า จะได้พบกัน)
4. นายไข่ นายศิริพงษ์ พิสิทธิ์
5. นายเหล่านางศิริพร พิสิทธิ์ (ทั้ง 2 คนนี้จะมาพบ กันในไม่ช้านี้ ข้าจึงไม่บอกที่อยู่ไว้)
6. นายแยง นายกวี พรหมบุญ
7. นางกี นายอัครเดช พรหมบุญ (ทั้ง 2 คนนี้ อยู่บ้านเลขที่ 96 ถ.จ่านกร้อง อ.เมือง จ.พิษณุโลก เมื่อพบนายอัครเดชแล้ว จึงจะพบนายกวี)
8. นางขอด นายหยงฮ้อ แซ่เล่า (ต่อไปภายหน้า จะได้พบกัน ตัวข้าไม่บอกที่อยู่ให้)
9. นายเบี้ย (หลวง) นายสุรเทพ ตั้งจิตสมคิด (คนนี้ข้า ก็ไม่บอกที่อยู่เพราะต่อไปภายหน้า จะได้พบกัน)
10. นางสาวน้อย นางอรพิน สุขชาติ อยู่บ้านเลขที่ 11 หมู่ 1 ต.หัวช้าง อ.จตุรพักตรพิมาน จ.ร้อยเอ็ด
11. นางงา คุณวินัส สายหยุด อยู่บ้านเลขที่ 87 หมู่ 8 ต.พนา อ.พนา จ.อุบลราชธานี
12. นางป่า นายเชียง คำพะริก
13. นายกาย นางบุญมี คำพะริก
14. นายเบี้ย (น้อย) นายกิตติศักดิ์ คำพะริก (ภรรยา) (เมื่อพบนายกิตติศักดิ์ จึงจะรู้ว่าอยู่ของ นายเชียงและนางบุญมีเพราะทั้ง 3 คนนี้เป็นคนในครอบครัวเดียวกัน)
15. นายเต็ม นายประเสริฐสุข เดชประสิทธิ์
16. นางขาง นายเพชร เดชประสิทธิ์ (ทั้ง 2 คนนี้ โลกทั้ง 3 จะดลบันดาลให้มาพบกัน ในไม่ช้านี้)
17. นายเลี่ยม นายชัยพร เขยวัฒนา
18. นายบุ นางประนตพร เขยวัฒนา (ทั้ง 2 คนนี้ อยู่บ้านเลขที่ 51 ถ.สุขุมวิท 59 พระโขนง กรุงเทพฯ อ้อ” ทั้ง 2 คนนี้ผมรู้จักดี ไพศาลพูดขึ้นในใจ)

กลุ่มที่ 3

ชื่อเดิม

เกิดมาชาตินี้ชื่อว่า

1. นายซัน นางรัชนิกร ชาติมนตรี อยู่บ้านเลขที่ 1/3 หมู่ 7 ต.ยางชุมน้อย อ.ยางชุมน้อย จ.ศรีสะเกษ
2. นายใจ นายประยูร กิ่งมณี อยู่ที่บ้านบก อ.โนนคูณ จ.ศรีสะเกษ (ต่อไป จะพบกันหลังจากเรื่องนี้ถูกเปิดเผยออกไป)
3. นางเสื่อ นายเถลิงพงษ์ ระดมสุข อยู่บ้านเลขที่ 551 หมู่ 7 ต.นอกเมือง อ.เมือง จ.สุรินทร์
4. นางหล้า นายพิทักษ์ บุญยอ อยู่ที่โรงเรียนบัวงาม วิทยา อ.เดชอุดม จ.อุบลราชธานี
5. นางเนตร นายสรวุฒิ ศรีเพชร อยู่บ้านเลขที่ 52 บ้านพงศ์พรต ต.หนองห้าง อ.อุทุมพรพิสัย จ.ศรีสะเกษ
6. นายโสภ นายวีระ ดวงศรี อยู่บ้านเลขที่ 53/1 หมู่ 7 ต.ผาใหญ่ อ.ศรีขรภูมิ จ.สุรินทร์
7. นางผัด คุณดาวัลย์ สิทธิธรรมอยู่บ้านเลขที่ 421 ถ.สกลมาตร ซ.ภูธาสวรรณบุรณ์ อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี
8. นายทรง นายสุกิจ ทฤษฎีรักษ์ (ตัวข้าทำวนาฯ ไม่ชอบบอกที่อยู่ เพราะต่อไปภายหน้า จะได้พบกันเอง)
9. นายบุญ นายยลทอง ศรีมงคล
10. นายมุด นางทองคำ ศรีมงคล
11. นายกาบ นายจ่าย ศรีมงคล (ทั้ง 3 คนนี้ อยู่บ้านเลขที่ 100 ถ.สงศรี ซ.5 อ.เดชอุดม จ.อุบลราชธานี ถ้าอยากรู้ว่าเขาเป็นอะไรกัน ให้ไปถามเขาเอาเอง)
12. นาง ชุมนางหลง ศรีสงคราม
13. นางก้อ นายสมชาย ศรีสงคราม
14. นายระ นายทองคำ ศรีสงคราม (ทั้ง 3 คนนี้ อยู่บ้านเลขที่ 731 ถ.พหลโยธิน อ.โคกสำโรง จ.ลพบุรี
15. นายแดง นายพงศ์อินทร์ ณ ลำพูน (คนนี้ เป็นคนเชียงใหม่ ท่านทำวนาฯพูดแล้วหัวเราะเสียงดังลั่น)
16. นายซัน นายสุเมธ เขตวัฒนา (คนนี้ข้าจะไม่ชอบบอกที่อยู่เพราะต่อไปจะได้พบกันทั้ง 3 จะดลบันดาลให้ได้พบกัน)
17. นายลาด นางนิตยา พรหมพญากุล (คนนี้ข้าไม่บอกที่อยู่ เพราะต่อไปจะได้พบกัน)
18. นางเดิม คุณรัชนิ ธรรมสัตย์ อยู่บ้านเลขที่ 14 หมู่ 1 ต.สร้างมิ่ง อ.เลิงนกทา จ.ยโสธร

กลุ่มที่ 4

ชื่อเดิม

เกิดมาชาตินี้ชื่อว่า

1. นางจา นางผูก วนิชชาคม
2. นางสี นายณรงค์ วนิชชาคม
3. นายชู นายนเรศ วนิชชาคม (ทั้ง 3 คนนี้ อยู่บ้านเลขที่ 94/2 หมู่ 5 ต.บางเขน อ.บางเขน กทม.)
4. นายเงา นายจำเริญ ภูสออดศรี อยู่บ้านเลขที่ 14 หมู่ 9 ต.หัวนาคำ อ.ยางตลาดจ.กาฬสินธุ์
5. นายจันทร์ นายวุฒิสักดิ์ ชุ่มกระโทก อยู่บ้านเลขที่ 169/7 บ้านดอนเกตุ ต.ทุ่งอรุณ อ.โขกชัย จ.นครราชสีมา
6. นายเปลี่ยน นางเตือนจิต สุขถนอม
7. นางแส นายดุสิต สุขถนอม
8. นางกุ้ง นายปิยะวัตร สุขถนอม (ทั้ง 3 คนนี้ อยู่บ้านเลขที่ 112 หมู่ 1 ต.บางศรีเมือง อ.เมือง จ.นนทบุรี
9. นายเลา นายมงคล ศรีรัตน
10. นายเลียบ นางช้อย ศรีรัตน
11. นางตา นายวิชัย ศรีรัตน (ทั้ง 3 คนนี้ อยู่บ้านเลขที่ 68 ถ.ติวานนท์ ซ.เรวดี 3 ต.ตลาดขวัญ อ.เมือง จ.นนทบุรี)
12. นางผาด นางมาลี ศิลปโฬารกุล
13. นายเขียว นายบุรุษ ศิลปโฬารกุล (ทั้ง 2 คนนี้ จะได้พบกันในภายหน้า ตัวข้า (ข้าวนาง) ไม่ชอบบอกที่อยู่)
14. นางยอด เอือนนายอัยป้อ แซ่ตั้ง (เมื่อชาติก่อนนี้ เป็นคนตัวเล็กไม่สมประกอบ ได้อธิษฐานจิตขอพรให้มีรูปร่าง สูงใหญ่สมส่วนและให้ไปเกิดไกล ๆ เพราะชาตินี้มีแต่คนเกลียดชัง มีแต่ คนเลือกไล่ไล่ส่งไปหาใคร ไม่มีใคร ต้อนรับ คนนี้ต่อไปจะได้พบกันเอง โดยโลกทั้ง 3 จะดลบันดาลให้มาพบ กันภายหน้า)
15. นายซอน นายสุรัชย์ เชื้อเล็ก
16. นายสิงห์ นายประพันธ์ โสภณศิริทรัพย์ (ทั้ง 2 คนนี้โลกทั้ง 3 จะดลบันดาลให้มาพบกันเอง ไม่บอกที่อยู่ให้)
17. นายคำ นายสมชาย พรหมพญากุล (คนนี้ไม่ชอบบอกที่อยู่ให้เพราะต่อไปจะได้รู้จัก)
18. นายถา นายเกียรติอนันต์ ศิลปโฬารกุล (คนทั้งหมดนี้จะได้พบกันในภายภาคหน้า)

ส่วนพระพุทธรูปที่ปฏิบัติปฏิบัติชอบ ทั้ง 7 รูปนั้น มีชื่อต่าง ๆ ดังนี้

1. ครุบาก้อนแก้ว เมธังคะโร

เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้าผล อะกะโชติ ปัจจุบันอยู่ที่วัดเวตะวัน ธรรมาวาส (เชิงหวาย) เขตบางซื่อ กรุงเทพฯ

2. ครุบากันทวงค์ จันโทภาโส

เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้า ชมธรรมมะธิโร ปัจจุบันอยู่วัดมหาธาตุ จ.นครพนม

3. ครุบานันตา กตปุญโญ

เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้าชั้น กิตติวัฒน์ ปัจจุบันอยู่วัดวังตะกู อ.เมือง จ.นครปฐม

4. ครุบาคำแสน คันธะวังโส

เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้ามานิตยธาวโร ปัจจุบันอยู่วัดสัมพันธวงศ์ กรุงเทพฯ

5. ครุบาอภิวังค์ อภิวังโส

เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้า สุจิตตสาโร ปัจจุบันอยู่วัดพระบาทมิ่งเมือง จ.แพร่

6. ครุบาคำภีระ คำภีระปัญโญ

เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้า วิลาศญาณวโร ปัจจุบันอยู่วัดยานนาวา กรุงเทพฯ

7. ครุบาศิริ ศิริจันโท

เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้าประดับ โอภาโส ปัจจุบันอยู่วัดมหาธาตุ จ.นครศรีธรรมราช

เมื่อพูดจบแล้ว ท่านท้าววณาประกาพรหม ได้พูดเป็นทำนองขอร้องว่า ให้ไพศาล เมื่อพบบุคคลต่าง ๆ เหล่านี้แล้ว ก็ขอบอกให้หมู่คนเหล่านี้หมั่นทำบุญ ทำทาน รักษาศีล 5 ศีล 3 ศีล 227 ข้อ ให้สม่ำเสมอ อย่าให้ศีลขาดไป โดยเฉพาะศีล ข้อที่ 1 ให้หมั่นทำบุญกับพระอริยะสงฆ์ อย่าได้ประมาทในชีวิตแล้วทุกคนจะได้ เกิดมาในชาติหน้า จะได้ชื่อว่างี้..... (หากบุคคลใดที่รายชื่อ เกี่ยวข้องในเรื่อง มีความสนใจก็ให้ติดต่อกับข้าพเจ้านายไพศาล แสนไชย เป็นการส่วนตัว และจะพิจารณาบอกเป็นรายๆ ไป จากนั้นท่านท้าววณาฯ ก็ได้พูดว่า)

“เรื่องที่เล่ามานี้ จะเปิดเผยให้โลกมนุษย์ได้รับรู้รับทราบ นับจากนี้ไปไม่เกิน 3 ปี ซึ่งเมื่อถึงเวลานั้นจะมีนายเบ๊(น้อย) หรือนายกิตติศักดิ์ คำพะธิก มาหาที่บ้าน มาพบพูดคุยกันก่อน แล้วจึงให้เปิดเผยได้” ท่านท้าววณาฯ ได้พูดถึงตอนนี้ ก็ได้ กล่าวคำกับท่านครุบากันธา ท่านครุบากันธาได้หันมาพูดกับผมว่า “ที่ท่านท้าววณาฯ ได้เล่ามานี้จำได้ไหม” ตัวข้าพเจ้าก็ตอบว่า “จำได้” ท่านครุบาและท่านพญาพิงคราช จึงได้หัวเราะขึ้น และท่านท้าววณาฯ ได้พูดขึ้นอีกว่า “ เออ นี่นะไพศาล ก่อนที่จะพบ นายกิตติศักดิ์ คำพะธิกนี้ จะพบกับนายอุ้ยป้อก่อนน้อ”

“ขอจำไว้ให้ดี เมื่อพบนายอุ้ยป้อแล้ว อีกไม่นาน (นาน) เท่าไร ก็จะพบกับ นายกิตติศักดิ์ คำพะธิก ตัวข้า(ท้าววณาฯ) ขอฝากนายกิตติศักดิ์ คำพะธิก หรือนายเบ๊(น้อย) ด้วยขอให้แคล้วด้วย”

ไพศาลก็ได้ถามท่านท้าววณาฯ ว่า “เออ เขาเป็นเด็กน้อยหรือ อายุได้กี่ขวบ แล้ว”

ท่านท้าววนาฯ หัวเราะแล้วบอกว่า “อายุได้ 1 ขวบ เมื่อ 30 กว่าปี (ในโลก มนุษย์) มาแล้ว”

ไพศาล พูดว่า “เออ อย่างนั้นนายคนนี้ก็อายุ 30 ปีแล้วนะ” ท่านท้าววนาฯ ตอบว่า “ใช่แล้ว”

ไพศาลก็ได้ถามท่านท้าววนาฯ ว่า “อายุตั้ง 30 ปีแล้ว ผมจะดูแลเขาได้อย่างไร เดี่ยวเขาจะตีผมจะว่าอย่างไร”

ท่านท้าววนาฯ จึงพูดขึ้นว่า “ไม่เป็นไรหรอกเขาไม่ตีแน่ ตัวข้าฯ เป็นห่วง คนนี้มาก ทั้ง 72 คนนี้ที่เกิดมาในครั้งนี้ ข้าฯ เป็นห่วงนายคนนี้มาก เพราะนายกิตติศักดิ์คำพะริก เมื่อพ้นจากวาระกรรมซึ่งเป็นเสน่สนกรรมนี้ไปแล้ว จะเป็นกำลัง ในพุทธศาสนาของเราคนหนึ่ง โดยเฉพาะพระเจ้าตาเขียว ขอให้สุ(ไพศาล) ช่วยพิจารณาดูแลด้วยเถอะ (เถอะ) ว่าจะช่วยด้านกาย วาจา ใจ อย่างไร สุ(ไพศาล) รับปากเข้าได้ไหม” ไพศาลจึงพูดขึ้นว่า “ถ้าเขาไม่สวก ดุ) ผมก็รับปาก” “ดีแล้ว” ท่านท้าววนาฯ พูดพร้อมกับยิ้มที่มุมปากเล็กน้อย แล้วกล่าวขอบคุณกับไพศาล

“ยังไงๆ ก็ขอฝาก อย่าได้ละทิ้งเนื้อ(นะ)” ท่านท้าววนาฯ พูดส่ำทับมา และมี น้ำตาลคลอเข้าตาเล็กน้อย เมื่อไพศาลรับปากว่าจะดูแลให้ ทั้งนี้เนื่องจากว่าท่าน ท้าววนาฯ มีความสงสารนายกิตติศักดิ์ และปิตินิติที่ไพศาลรับปากว่าจะดูแลให้

จากนั้นท่านท้าววนาฯ ท่านครูบาคันธา, ท่านพญาพิงคราช พร้อมทั้งผม (นายไพศาล) ก็ได้กล่าวลากันที่ตรงนั้น แล้วท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราช ก็ได้พาผมกลับมาในลักษณะปลิวลงมาถึงที่ไหนก็ไม่รู้ จึงได้ตื่นนอน ซึ่งเป็นเวลา ตี 5.30 น. ของวันที่ 10 เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2535

นิมิตเรื่องพระเจ้าตาเขียวนี้ เมื่อผมได้รับทราบเรื่องราวนี้ผมก็ได้จดจำไว้ โดยไม่ได้บอกให้ใครรู้จนถึงเวลาที่ได้พบกับนายอุ้ยป้อและนายกิตติศักดิ์ คำพะริก เมื่อประมาณเดือนกันยายน 2537 ผมจึงได้เริ่มหาเวลาเขียนเชิงบันทึกเรื่องราว ให้ผู้สนใจได้รับรู้รับทราบตามนี้ เพราะถ้าหากว่าผมไม่เปิดเผยให้คนได้ทราบก็เกรงว่า จะเป็นการผิดคำพูดที่ให้สัญญาไว้ และจะเป็นอันตรายต่อข้าพเจ้า (นายไพศาล)

มังคะลัง นิมิตตัง กล่าวยังนิมิตความฝันก็จบเท่านี้ก่อนแล

เขียนเชิงบันทึก เมื่อวันที่ 5 ธันวาคม 2537

เสร็จเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2557 เวลา 12.00 น

บันทึกรายละเอียดท้ายเล่ม

1. นายวิเนต เรืองเมธานนพรัตน์

(กลุ่มที่ 1 ลำดับที่ 2) ปัจจุบัน 2537 เป็นเจ้าของร้านนานาภัณฑ์ (นานาภัณฑ์ ซิลเวอร์) อยู่ อ.สันกำแพง จ. เชียงใหม่ และเป็นบุคคลหนึ่งที่ได้เข้าใจถึงกฎแห่ง กรรมดี เพราะว่าได้ประสบกับตนเอง ถ้าผู้อ่านอยากทราบว่าได้ประสบวิบากกรรม อย่างไรให้ติดต่อสอบถามไปที่ (053) 338534, 338519

2. นายสุรเชษฐ์ - นางพัชรี เรืองจันทร์

(กลุ่มที่ 1 ลำดับที่ 13 และ 14) ปัจจุบันทำธุรกิจส่วนตัวอยู่ที่ จ.เชียงใหม่

3. นายมานิตย์ โสรี น.ส.ลาวัลย์ สาลิสต์

(กลุ่มที่ 1 ลำดับที่ 17,18) ปัจจุบัน เป็นนักธุรกิจขนาดย่อมอยู่ที่กรุงเทพฯ

4. นายสุวัฒน์ ทรัพย์ประภา

(กลุ่มที่ 2 ลำดับที่ 1) ปัจจุบันอยู่บ้านเลขที่ 183/6 หมู่ 3 แขวงหลังสอง เขตคลองแขม กรุงเทพฯ 10160 เป็นเจ้าของห้างหุ้นส่วนจำกัด สวัฒน์เคมี

5. นายศิริพงษ์ - นางศิริพร พิลิก

(กลุ่มที่ 2 ลำดับที่ 4-5) ปัจจุบันเป็นครูอยู่ที่กรุงเทพฯ

6. นายสุรเทพ ตั้งจิตสมคิด

(กลุ่มที่ 2 ลำดับที่ 9) ปัจจุบันทำงานฝ่ายวิศวกรรม สำนักงานปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตรกรรม กรุงเทพฯ

7. นายเชียง คำพะธิก, นางบุญมี คำพะธิก,

(กลุ่มที่ 2 ลำดับที่ 12,13,14) ปัจจุบัน 2537 นายกิตติศักดิ์ คำพะธิก นายเชียงและนางบุญมี คำพะธิก มีอาชีพทำนาอยู่บ้านโพธิ์ใหญ่ อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานีส่วนกิตติศักดิ์ ปัจจุบัน อยู่บ้านเลขที่ 326/19 หมู่บ้าน อูษาฟ้าฮ่าม ต.เจริญราษฎร์ อ.เมือง จ.เชียงใหม่ โทรศัพท์ 053-306176 ปัจจุบันเป็นผู้จัดการ บริษัท R.B. เชียงใหม่ นายกิตติศักดิ์ คำพะธิก ตามที่ผมได้พูดคุยแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นกันเป็นบุคคลที่มีหน้าตาดี มีอัธยาศัยดีต่อทุกคนที่พูดคุยด้วย ถ้าใคร มีโอกาสได้พูดคุยกับนายคนนี้ก็เชิญพูด เรื่องธรรมะกันได้นะครับและผม (นายไพศาล) เจ้าของนิมิตรเรื่องนี้ก็ขอฝาก นายกิตติศักดิ์ คำพะธิก เป็นลูกหลานหรือ ญาติธรรมของท่านทั้งหลายที่ได้อ่านเรื่องนี้ ด้วยนะครับและขอขอบพระคุณล่วงหน้า ไว้ ณ ที่นี้ด้วย

8. นายประเสริฐสุข - นางเพชรฯ เดชประสิทธิ์

(กลุ่มที่ 2 ลำดับที่ 15,16) ปัจจุบัน 2537 นายสุข เดชประสิทธิ์ มีอาชีพทำงาน ธนาคาร เป็นผู้จัดการ ธนาคารกรุงเทพ จำกัด สาขาสันป่าตอง และนางเพชรฯ เดชประสิทธิ์ เป็นพนักงานธนาคาร กรุงเทพ จำกัด สาขากอนนช้างคลาน จ.เชียงใหม่

9. นายชัยพร เขยวัฒนา -นางประนตพร เขยวัฒนา

(กลุ่มที่ 2 ลำดับที่ 17,18) ปัจจุบันเป็นหัวหน้า ผู้แสวงบุญอยู่ที่ อ.พระโขนง กรุงเทพฯ

10. นายสุกิจ ทฤษฎีรักษ์

(กลุ่มที่ 3 ลำดับที่ 8) ปัจจุบัน 2537 เป็นนักธุรกิจรับเหมาก่อสร้างอยู่ร้าน สิ้นสุดาพาณิชย์ จ.ลำพูน

11. นายพงศ์อินทร์ ณ ลำพูน

(กลุ่มที่ 3 ลำดับที่ 15) ปัจจุบัน 2537 ทำธุรกิจโดยมีเตาเผาอิฐ อยู่ อ.แม่วิม จ.เชียงใหม่

12. นางมาลีศิลป์โอฬารกุล - นายบุรุษ

(กลุ่มที่ 4 ลำดับที่ 12,13,15 ตามลำดับ) ศิลป โอฬารกุล และนายสุรัชย์ เชื้อเล็ก ทำธุรกิจส่วนตัวอยู่ที่ กรุงเทพฯ

13. นายประพนธ์ โสภณศิริทรัพย์

(กลุ่มที่ 4 ลำดับที่ 16) ทำธุรกิจส่วนตัว อยู่ที่กรุงเทพฯ

14. นายสมชาย พรหมพญากุล

(กลุ่มที่ 4 ลำดับที่ 17) ปัจจุบันอยู่บ้านเลขที่ 315/7-8 ซ.จอมสมบุญ สพานเหมือง ถ.พระราม 4 บางรัก กทม. มีอาชีพค้าขาย

15. นายอัยป่อ แซ่ตั้ง

(กลุ่มที่ 4 ลำดับที่ 14) เป็นคนเมืองจีน เกิดที่เมืองแต้จิ๋ว และเป็นญาติของ นายสมชาย พรหมพญากุล ปัจจุบัน 2537 อายุได้ 24 ปี มีสถานภาพเป็นโสด ฯลฯ